

Legeme rystede, som om hun havde Krampe. Min elskede Sophie, raabte jeg — hvad er der dog sket? Hvad er der dog sket? Langt om længe fik hun Kræfter til at sige, at hun havde hørt nogen pusle rundt om Huset og set skrækkelige Ansigter paa Ruderne, og at man havde raabt ind til hende, at man vilde dræbe hendes Børn . . . lutter Feberfantasier naturligvis; men alligevel saa forskrækkeligt, saa forfærdeligt at være Vidne til!“

Han formaaede ikke længer at beherske sig. Taarerne rullede ned i hans stride Skæg, og han bøjede sig forover og lagde Panden i sin Haand.

„Men bedste Hr. Aggerbølle,“ bad Fruen, mens Villing opmuntrende klappede ham paa Knæet og sagde: „Vær dog ikke saa utrøstelig, kære Ven! De skal se, Sommervarmen vil nok hjælpe Deres kære Hustru. Naar Foraaret kommer, glemmer vi allesammen Vintrens Besværligheder.“

Men han hørte ikke deres Ord. Han var sunken hen i den mørke Sløvhedstilstand, der dannede et af Drukkenskabens Stadier hos ham.

Paa én Gang saa' han op. Hans Ansigt, der ved hans Indtrædelse havde været blaablegt, var efterhaanden blevet ganske ildrødt og dampede af Spiritus.

„Men véd De, hvad jeg tror?“ sagde han